

Nem Orbán, és nem Kádár, az időnként jól éneklő, de leginkább szürke és enervált Fekete Pál, aki az István a király című, Alföldi Róbert újragondolásában előadott rockoperában játszotta a címszerepet, Szegeden. A RTL huszadikai műsorfolyamának „ékköveként” levetített, erősen megosztó előadás aktualizált, és kérdéseket vetett fel, de tovább sajnos nem ment. (Fotó: Kelemen Zoltán Gergely (MTI))

Erősnek ígérkező szereposztás, ragyogó helyszín és **Szörényiék** elismerő mosolya ellenére nem feltétlenül ez marad meg bennünk a sok

Alföldi

rendezés közül. Ugyanis ez a mostani egyszerűen nem volt jó, nem volt elég erős. Én legalábbis ezt láttam kedd este a televízióban.

Persze mondhatja bárki, kicsit sokat várunk a Nemzeti Színház egykori igazgató-rendezőjétől, hiszen a rockopera zenei anyaga annyira meghatározó, hogy nehéz attól bármilyen irányba eltérni. Az 1983-ban bemutatott mű évtizedek óta cseng a fülünkbe, a jól ismert helyzetek retinánkba égtek, a szereplők játékával együtt. Alföldi erős színészi alakításokkal próbált elszakadni az eredeti előadástól, amely időnként sikerült, a színészi játékkal kevesebb probléma volt, de hanggi adottságokat tekintve nem volt szerencsés a válogatás.

*Koppány (balról) és István (Stohl András és Feké Pál)
(Fotó: Kelemen Zoltán Gergely (MTI))*

Az egykor István anyját játszó **Berek Kati** nem volt a "nemzet csalogánya", de szerepe ezt nem is követelte meg tőle, ellenben a most ugyanezt a figurát alakító, máskor amúgy jól éneklő

Udvaros Dorotty

a annyir

a súlytalan és alig észrevehető volt, ami jelentősen rontotta az előadás összképét. Elődje szinte prozodórikus előadásmódja, átokszerű, vaskos mondatai, drámai feszültséget teremtő megjelenése bizony hiányzott tegnap este.

Feké Pál

sem hiteles mint István, leginkább egy jóltáplált napközis bizonytalanságával téblábolt a színpadon, énekprodukcója is néhol halovány, szóval nem Orbán és nem Kádár, leginkább egy helyettes államtitkára emlékeztet. (Láttuk, ennél szinte Hoffmann Rózsa is jobban éneklő a Hull a pelyhest franciául.) Ráadásul felesége Gizella is csalja egy külhoni lovaggal, ami még kínosabbá teszi a karaktert. Az udvari emberek is csak attól érdekesekek, hogy furcsa egyenruhába bújtak (ki NATO, ki pedig SS-re hajazó egyenruhát hord). Krónikás és Réka menti a menthetetlent, előző a hiteles színészi játékával (

Blaskó Péter

), míg utóbbi e mellett kiemelkedő énektudásával is (

Tompos Kátya

.) Koppány (

Stohl András

) hiányzó hang adottságait (erősen hiányzó!) ideges

jövés-menéssel pótolta. Túlmozgásos játéka nem keltett feszültséget, nem alakított ki karakteres ellenpólust, bár ugyan minek is, hiszen István ebben a felállásban inkább bábja az egyháznak, és foglya egy helyzetnek. Ahogy az előadás utolsó képein láthatjuk, felkerül a kereszt a játéktérként működő koronára, Asztrik pedig elfoglalja a legmagasabb helyet a hierarchiában.

Táltos (középen Novák Péter)

(Fotó: Kelemen Zoltán Gergely (MTI))

A koreográfiától is többet vártam. A régi, néptánc motívumokat felvonultató, de szép, látványos és hatásos színpadképet felváltotta egy széteső, hatástalan és nehezen értelmezhető kuszaság. Hiányoltam a mai modern tánc elemeit, a valóban mának szóló értelmezést. Ehelyett csujogatás és térdcsapkodást kaptunk.

A színpadkép elég izgalmasnak tűnt elsőre (a magyar koronában (is) játszottak), de a színpadi előtér „homokozója” kissé feleslegesnek, funkciótlanak tűnt, igazán be sem tudták játszani ezt a teret. A zenei átdolgozás langyosra sikeredett, nem volt benne erő, ötlet és dinamika. Nagyjából a mai magyar „könnyűzenei sivatag” leképezése volt. **Novák**

Péter To
rda alakítása és zenei közreműködése is felejthető.

A két regős (**Varga Miklós** és **Nagy Feró**) „betrabantozása”

a színpadra elég erős jelzés volt - időutazás a nyolcvanas évekbe - hozták is ezt a filinget, nagy tapsot kaptak ezért a közönségtől.

Amúgy a játék során sok minden érthető volt, untuk a politikát és fájó szívvel vettük tudomásul, hogy „...volt is lesz is ez itt a praxis...”. Amúgy a három, talán mai pártokat szimbolizáló magyar úr által énekelt dal legidőszerűbb, évtizedeken átívelő „igazsága” jellemzi legjobban a mai magyar társadalmat: „Gyarló az ember- azt lesi, hogy hol tömheti jobban a hasát. Gyarló az ember- azt lesi, hogy hol adhatja jobban el magát.”

Alföldi megkapargatta a magyar valóságot, de nem adott az ott találtakra választ. Egyetlen „erénye” az előadásnak, hogy nem élt az aktuálpolitizálás lehetőségével, így a jobboldali kritikusok és „fanok” is megnyugodhattak. A katolikusok már nem lehetnek ennyire elégedettek, hiszen a fekete rohamosztagosok, akik a keresztek mögül léptek ki azért elég kemény értelmezésnek minősültek egyházkritika gyanánt.

A darab utolsó képe bár kemény – a rozsdás magyar korona bezárul, a szereplők foglyai lettek (pedagógiai érdeklődésű olvasóinknak: Kinek kaloda, kinek fészek.) „A gép forog, az alkotó pihen” - újabb nyitott kérdés Alfölditől. Várjuk a következő, vélhetően ennél nagyságrendekkel jobb rendezését, amelyben vélhetően már válaszok is lesznek.